

opusdei.org

Pôrodné bolesti stvorenia – Príbeh človeka ako tajomstvo zrodu

Katechéza o starobe (18): v
záverečnej katechéze 24.
augusta 2022 sa pápež
František zameral na tajomstvo
smrti a vzkriesenia tela.

15.04.2023

Na úvod zaznelo čítanie z Listu
Rimanom:

*„Ved' vieme, že celé stvorenie spoločne
vzdychá a zvíja sa v pôrodných
bolestiach až doteraz. A nielen ono,
ale aj my sami, čo máme prvotiny
Ducha, aj my vo svojom vnútri
vzdycháme a očakávame adoptívne
synovstvo, vykúpenie svojho tela.
Lebo v nádeji sme spasení.“ (Rim 8,
22-24)*

Drahí bratia a sestry, dobrý deň!

Nedávno sme slávili Nanebovzatie
Ježišovej Matky. Toto tajomstvo
osvetľuje naplnenie milosti, ktorá
formovala Máriin údel a osvetľuje aj
náš cieľ. Tým cieľom je nebo. Týmto
obrazom Panny Márie vzatej do neba
by som chcel ukončiť cyklus katechéz
o starobe. V západnej tradícii na ňu
hľadáme ako vyzdvihnutú nahor a
zahalenú svetlom oslávenia; vo
východnej sa zobrazuje poležiačky,
ako spí, obklopená modliacimi sa
apoštolmi, zatiaľ čo Zmŕtvychvstalý
Pán ju drží na rukách ako dieťa.

Teológia sa vždy zamýšľala nad vzťahom medzi týmto jedinečným „nanebovzatím“ a smrťou, ktorý dogma nedefinuje. Myslím si, že by bolo ešte dôležitejšie zdôrazniť súvislosť tohto tajomstva so vzkriesením Syna, ktoré otvára cestu zrodu pre život nám všetkým. V božom konaní Máriinho zjednotenia so Zmŕtvychvstalým Kristom sa nielenže prekonáva bežné podliehanie telesnej porušiteľnosti pri ľudskej smrti, ale anticipuje sa telesné prijatie do Božieho života. V skutočnosti sa tu anticipuje náš cieľ, ktorým je vzkriesenie:

Zmŕtvychvstalý je totiž podľa kresťanskej viery prvorodeným z mnohých bratov a sestier.

Zmŕtvychvstalý Pán je ten, ktorý išiel ako prvý, ktorý vstal z mŕtvych ako prvý, potom pôjdeme aj my, to je náš cieľ: vstať z mŕtvych.

Mohli by sme povedať – podľa Ježišových slov Nikodémovi – že je to

niečo ako druhé narodenie (porov. Jn 3, 3-8). Ak to prvé bolo narodením sa na zem, toto druhé je narodením sa do neba. Nie náhodou apoštol Pavol v texte, ktorý sme čítali na začiatku, hovorí o pôrodných bolestiach (porov. Rim 8, 22). Tak ako po vyjdení z matkinho lona sme to stále my, tá istá ľudská bytosť, ktorá bola v lone, tak sa po smrti rodíme do neba, do Božieho priestoru, a stále sme to my, ktorí sme chodili po tejto zemi.

Podobne ako v prípade Ježiša: Zmŕtvychvstálý je stále Ježišom: nestráca svoje človečenstvo, to, čo si prežil, ba ani svoju telesnosť, nie, pretože bez nej by to už nebol on, nebol by Ježišom: teda so svojou ľudskosťou, svojimi skúsenosťami.

Hovorí nám o tom skúsenosť učeníkov, ktorým sa zjavoval po štyridsať dní po svojom zmŕtvychvstaní. Pán im ukazuje rany, ktoré spečatili jeho obetu; ale už to nie sú škaredé rany bolestne

pretrpenej zvrhlosti, teraz sú nezmazateľným dôkazom jeho lásky vernej až do konca. Vzkriesený Ježiš so svojím telom žije v trojičnej Božej dôvernosti! A v nej nestráca svoju pamäť, neopúšťa svoju históriu, nepretŕha vzťahy, v ktorých žil na zemi. Slúbil svojim priateľom: „Keď odídem a pripravím vám miesto, zasa prídem a vezmem vás k sebe, aby ste aj vy boli tam, kde som ja“ (Jn 14, 3). Odišiel, aby nám všetkým pripravil miesto, a až ho pripraví, príde. Nepríde len na konci pre všetkých, ale príde zakaždým, po každého z nás. On nás príde hľadať, aby nás priviedol k sebe. V tomto zmysle je smrť tak trochu vykročením k stretnutiu s Ježišom, ktorý ma čaká, aby ma priviedol k sebe.

Zmŕtvychvstalý žije v Božom svete, kde je miesto pre každého, kde sa formuje nová zem a buduje nebeské mesto, definitívny príbytok človeka.

Nevieme si predstaviť túto premenu našej smrteľnej telesnosti, ale sme si istí, že zachová naše tváre rozpoznateľnými a my budeme môcť zostať ľuďmi v Božom nebi. Umožní nám to zúčastniť sa so vznešeným citom na nekonečnom a blaženom rozmachu Božieho stvoriteľského činu, ktorého nekonečné dobrodružstvá zažijeme na vlastnej koži.

Keď Ježiš hovorí o Božom kráľovstve, opisuje ho ako svadobnú hostinu, ako oslavu s priateľmi, ako prácu, ktorá robí dom dokonalým, alebo ako prekvapenia, ktoré robia úrodu bohatšou ako sejba. Ak berieme slová evanjelia o kráľovstve vážne, dáva to nášmu vnímaniu schopnosť tešiť sa z Božej činatorodej a tvorivej lásky a dáva nás do súladu s nevídaným cieľom života, ktorý zasievame. V našej starobe, drahé vrstovníčky a vrstovníci, a prihovám sa k starčekom a starenkám, v našej

starobe sa význam mnohých „detailov“, z ktorých sa skladá život – pohľadenie, úsmev, gesto, ocenená práca, nečakané prekvapenie, pohostinná veselosť, verné puto – stáva prenikavejším.

Podstatné veci života, na ktorých nám pred blížiacou sa rozlúčkou viac záleží, sa nám definitívne vyjasnia. Hľa: táto múdrosť staroby je miestom nášho zrodu, ktorý osvetľuje životy detí, mladých ľudí, dospelých a celého spoločenstva. My „starí“ by sme mali byť pre ostatných svetlom: svetlom pre druhých. Celý náš život sa javí ako semiačko, ktoré musí byť vložené do zeme, aby sa mohol zrodiť jeho kvet a jeho ovocie. Zrodí sa, spolu so všetkým ostatným na svete. Nie bez pôrodných bolestí, nie bezbolestne, ale narodí sa (porov. Jn 16, 21-23). A život vzkrieseného tela bude sto a tisícnásobne živší, než ako sme ho zakúsili na tejto zemi (porov. Mk 10, 28-31).

Zmŕtvychvstalý Pán nie náhodou keď čaká na apoštolov pri jazere, opeká si rybu (porov. Jn 21, 9) a potom im ju ponúka. Toto gesto starostlivej lásky nám dáva tušiť, čo nás čaká, keď prejdeme na druhý breh. Áno, drahí bratia a sestry, špeciálne vy starší, to najlepšie zo života ešte len príde. – „Ale veď sme starí, čo by sme ešte mali vidieť?“ – To najlepšie, pretože to najlepšie zo života ešte len príde. Dúfame v plnosť života, ktorá nás všetkých čaká, keď nás Pán povolá.

Nech nám Matka Pána a naša Matka, ktorá nás predišla do raja, vynahradí to rozochvenie očakávania, pretože to nie je to čakanie v anestéze, nie je to znudené čakanie. Nie, je to čakanie v rozochvení: „Kedy príde môj Pán? Kedy tam budem môcť ísť?“ Je tu určitý strach, pretože neviem čo tento prechod znamená, a prejsť cez tieto dvere vyvoláva trochu strach, ale vždy je tu Pánova ruka, ktorá ťa vedie vpred, a po prechode tými

dverami nastáva oslava. Dávajme pozor, drahí „starčekovia“ a „starenky“, vrstovníci, budme pozorní, on nás čaká, je to len prechod a potom oslava.

*(Preklad: Slovenská redakcia
Vatikánskeho rozhlasu – Vatican
News)*

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/porodne-
bolesti-stvorenia-pribeh-cloveka-ako-
tajomstvo-zrodu/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/porodne-bolesti-stvorenia-pribeh-cloveka-ako-tajomstvo-zrodu/) (10.08.2025)